

Artonde söndagen i trefaldighet, Trons lyhörddhet

Trons lyhörddhet, Mark 10:17-27

Lyhörddhet är inte lätt i dagens informationssamhälle. Det finns ett ständigt bakgrundsbrus i vår vardag. För att behålla platser som är tysta så har länsstyrelsen fått införa särskilda reservat där ljudnivån inte får stiga över en given nivå. Men annars, om man tänker efter, var är det egentligen tyst? Trafik och motorsåg eller andra maskiner gör sig oftast påmindas också i den djupaste skogen. Jag bor utanför metropolen Trädet och när jag en kväll höll andan för att verkligen lyssna om det var tyst så hörde jag ingen trafik, grannens maskiner stod still och ingen av våra katter tassade omkring. Men tyst, knappast, vattnet i elementen brusade, väggarna knäppte och vinden susade.

Men det är inte bara hörbart ljud som hindrar vår lyhörddhet. Det finns också ett inre bakgrundsbrus som i dagens resultatnriktade samhälle ständigt påminner oss om vad vi borde göra och vad vi borde lyckas med för att bli riktigt lyckade. Det finns också ett kristet bakgrundsljud som på detta vis kan bryta in. En röst inom oss som berättar hur vi borde leva, att vi borde ha be oftare, läsa mer i bibeln, vara mer hengivna och så vidare. Glöm inte att det finns en som ständigt vill berätta för dig hur misslyckad du är som kristen, som ständigt vill peka på saker du gjort. Satan vill påminna oss om vilka syndare vi varit medan Gud vill lyfta fram vem vi är idag, i honom.

Dagens tema handlar om trons lyhörddhet och den text som vi idag utgår från lyfter fram två inriktningar som denna lyhörddhet bör rikta ha. Mark 10:17-27

1. Insikten om vem Jesus är.

Jesus är trons centrum och dess mål. Det är om och på Jesus vi tror. Men vem tror vi verkligen att Jesus är. Jag vet ju vem vi säger att han är, men vem tror vi egentligen att han är? De ord vi använder är egentligen en ganska dålig parameter på vad vi egentligen tror. Det som verkligen visar vad vi tror är väl snarare de konsekvenser detta får praktiskt i våra liv. Jag kan ju påstå att jag tror att min insatts är viktig och gör en skillnad om jag samtidigt resignerat och inte gör något, nej då är det ju bara tomma ord. Om vi tittar på vad den rike mannen gör så kan vi se att han hengivet slänger sig på knä framför Jesus och ärligt ber om hjälp i en fråga han verkligen är orolig för, det eviga livet. Det är med ärlig oro mannen kommer till Jesus. Han har antagligen hört talas om honom och kanske hört honom undervisa någon gång tidigare. Kanske har han rest långt för att äntligen kunna få ett svar på frågan som håller honom vaken på nätterna. Hur ska han kunna få evigt liv. Men även om hans engagemang är ärligt och hans fråga viktig, så är det mest görande inte detta utan vem mannen säger att Jesus är, och vad denna tro leder honom till.

Mannen säger att Jesus är en mästare. Ingen dålig titel och mannen menar tydligt att detta var något alldeles särskilt fint eftersom han slänger sig på knä framför Jesus. Och en mästare är helt klart någon som är för långt mer än en själv. Han är en superexpert på något, värd djup respekt. Innan mannen kommer fram till Jesus har ett gäng barn sökt sig till Jesus, låt oss se hur de närmar sig honom.

Först kan barnen i jämförelse med den rike mannen framstå som lite respektlösa. Det är ingen av dem som faller på knä eller kallar Jesus för mästare. Allt barnen vill är att Jesus ska röra

vid dem. En mästare frågar man om råd men vem ber man röra vid en, jo Messias, Gud. För den som tror att han står inför Gud själv finns inga frågor som pockar på svar, där finns bara en känsla av helighet och en vilja att komma nära. Att bli berörd.

För den rike mannen är Jesus alltså en mästare men han är inte Gud själv. Och vad leder dettas antagande till? Vad är grunden i det råd som mannen söker. Visst är resultatet han önskar evigt liv men vad är själva principen som han utgår från? Jo att han kan göra det själv. Han måste i och för sig fråga Jesus om råd för hur det ska göras men grunden i hans fråga är, *vad ska jag göra* för att få evigt liv. Detta är inte en desperat bön från den som tror sig ligga på knä framför Gud själv. Detta är en man som ber Jesus om en ”gör det själv guide” till evigt liv.

Mannens första problem är alltså inte att han är för rik, utan att han inte förstått vem Jesus är, han var inte lyhörd. Vad gör då Jesus, jo han försöker hjälpa mannen till lyhördhet. Hans uppmaning till mannen att denne skulle sälja allt han ägde och ge till de fattiga var nog menat lite som en omskakning, en chock så att mannen skulle stanna upp och skärpa sin hörsel. Som det var nu kunde mannen inte höra något annat än sig själv, han är allt för upptagen med sitt liv här på jorden och efter döden, för att inse vem Jesus är. Jesus går sedan vidare och säger att det är omöjligt för en rik att komma in i Guds rike.

Med dagens standard hör vi alla här till världens rikaste 10%. Kan ju kännas tungt att veta att det är kört, att vi inte kan ta oss in i Guds rike mer än den där stackars kamelen. Här måste jag bara lyfta fram att Jesus också har humor, man kan verkligen se hur han leende drar till med sin dräpande replik om kamelen till sina lärjungar. Dessa har ännu svårare att förstå vad detta betyder än vad vi kanske har. I den judiska tron var rikedom en gåva från Gud till de som var goda troende. Men istället för att slå ihop alla kyrkor i den rika västvärlden så kan vi ju läsa vidare vad Jesus säger. Lärjungarna bryter ju nästan ihop och utbrister, vem kan då bli räddad. Varpå Jesus svarar ”För människor är det omöjligt”.

Det är alltså lika omöjligt för rik som fattig. Det är omöjligt för rika också, inte i synnerhet men i allmänhet som för alla människor. Men för Gud är allting möjligt. Därför var det omöjligt för den rike mannen som undrade hur han skulle göra för att bli räddad, det fanns inget han kunde göra. Och för oss idag är det lika omöjligt, inget vi gör kan rädda oss till himlen eller ens in i Guds famn. Men Gud kan idag så som han kunde då. Barnen hade förstått detta, de kom till Jesus utan ord, utan förmåga, de kom bara för att vara honom nära. De var helt beroende. Och när Jesus säger att ”Ingen kommer in i Guds rike om han inte blir som barnen.” Så tror jag att det är just detta han menar, att ingen kommer in utan det totala beroende av Gud som barnen uppvisar. Som rik eller som människa i allmänhet kan det vara lockande att se sig som oberoende. Särskilt kanske för oss som har det relativt bra och ändå klarar det mesta utan Guds hjälp, inte minst med vår fantastiska sjukvård. Också i församlingen kan vi lätt leta efter vad *vi* ska göra för att lyckas, leta efter vad *vi* gör för fel, hur *vi* ska locka till oss människor till kyrkan. Men då gör vi som den rike mannen som bara frågar en mästare om tips för vad vi ska göra för att lyckas. I grunden utgår vi då från att vi är oberoende. Men vi måste inse, ha lyhördheten att förstå att vi är totalt beroende av Gud för allt vi gör. Verkligen allt. Oavsett om vi predikar, städar, kokar kaffe, pratar med människor eller söker efter rätt ord att säga till en människa i kris. Vi har inget, men Gud vill ge oss allt!

2. Insikten om vem vi själva är

Jag har redan varit inne på detta men lika viktigt som lyhördheten inför vem Jesus är, är insikten om vem vi själva är. Att inse att vi inte har något i oss som kan rädda oss. Men en sak finns i oss som är grunden för vår räddning. Beroendet. I 5 Mos 30:11-14 kan man läsa... Lagen finns alltså inom oss och lagen visar oss, om vi är lyhörd inför vilka vi är, att vi för vår räddning är helt beroende av Gud. Vi kan omöjligt leva upp till Guds lag, till hans standard, allt vi behöver göra för att inse det är att blicka inåt. Och likt Kvinnan vid brunnen så vänder sig Jesus till oss och säger (Joh 4:14). I honom finns uppfyllelsen. Vi har saknaden, beroendet ofullkomligheten, men Gud han har närvaron, fullkomligheten och oberoendet. Vår svaghet är vår största tillgång eftersom där vi inser vår begränsning så ger vi honom utrymme.

Som kristna och som församling måste vi inse att vi inget har att erbjuda. Vi måste våga se den mörka avgrund som avtecknar sig inom oss, den Gudssaknad som är själva anledningen till Guds människoblivande. Först när vi börjar inse denna saknad så kan vi verkligen börja längta efter Gud, först då kan vår bön och lovsång om hans närvaro bli innerlig och äkta. Detta är ingen syndanöd i traditionell mening. Ett dåligt samvete över allt dåligt vi gjort är inte nödvändigtvis grundad i vetskapen om vårt behov av Gud. Tvärt om tycks den förvånad över att jag inte kan bättre själv. Synden är en självklarhet utifrån vilka vi är. Vår mänsklighet föder synd, vi var menade till så mycket bättre men vi vände oss bort från Gud och det förde in ondska i skapelsen. Vi är som en avokado, om vi letar längst inom oss kommer vi bara fina en stor ful svart kärna. Jeremia beskriver det så här i 17:9 "Hjärtat är bedrägligast av allt, det är oförbätterligt – vem kan förstå det." Sök inte inom dig mer! Lyft blicken mot Jesus, drick ur hans källa och bli förvandlad.

Vår enda chans till räddning blir på detta sätt paradoxalt nog vår egen totala oförmåga. Men endast när vi har lyhördheten att se denna oförmåga och samtidigt inse Guds förmåga blir räddningen ett faktum. Annars kan vi bli antingen som den rike mannen som tror oss kunna göra det själv, eller som nihilisten som inser att han inget kan men som inte heller ser Guds förmåga.

Jubla över din egen oförmåga och se ditt beroende som din största lycka, Njut av Jesus förmåga och luta dig mot hans oberoende.